

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αδραχτάς → Τηλ: 0431262823 → mousaiostheatrelos@yahoo.com.au

Τέλος στην κρίση ή κρίση εις τέλος;

17 Δεκεμβρίου 2014. Βρέθηκα ξανά στην Αθήνα μετά από περίπου δύο χρόνια. Περίμενα να συναντήσω την κρίση, τη γνώριμή μου κρίση πριν από τέσσερα χρόνια. Εδώ η κρίση, εκεί η κρίση, πουθενά η κρίση. Ξαφνιάστηκα με την πραγματικότητα, η οποία φαινόταν να διαψεύδει αμείλικτα την εικόνα του μυαλού μου. Δυστυχώς, αυτό που ήξερα ως κρίση ή αυτό, τέλος πάντων, που εγώ θεωρώ κρίση, είχε πια εκχωρήσει τον ζωτικό του χώρο σε κάτι άλλο, κάτι χειρότερο από κάθε κρίση, όπως κι αν την ορίσει ή τη φανταστεί κανείς. Τη θέση της κρίσης στην Ελλάδα την έχει πια καταλάβει –ελπίζω όχι ανεπιστρεπτή– η μιζέρια και η απονέκρωση. Ξέρετε, η κρίση είναι μία οντολογική συνθήκη που μπορεί είτε να κυοφορήσει το δημιουργικό αύριο είτε να αναστήσει το νεκροζώντανο χθες. Στη μεν πρώτη περίπτωση χαλάλι στην κρίση, στη δε δεύτερη κατάρα στην κρίση. Καταραμένη, λοιπόν, η κρίση που στην Ελλάδα γέννησε το έκτρωμα μιας παγωμένης κοινωνίας, μιας κοινωνίας που δεν ελπίζει, δεν αντιστέκεται και δεν επενδύει σε τίποτα.

Περπάτησα στη γειτονιά που μεγάλωσα, στα Μπραχαμιώτικα λημέρια που άλλοτε έσφυζαν από ζωντάνια, παλμό και ενέργεια πάσης φύσεως. Το τοπίο εγκαταλελειμμένο, βουβό, τα μικρομάγαζα που συνιστούσαν τον σκοπό και το όνειρο των μικρομεσαίων και των βιοπαλαιστών άδεια και σκοτισμένα, όλα σε κατάσταση αποσύνθεσης. Ανοιχτά παραμένουν μονάχα κάτι φούρνοι, κάτι τυροπιτάδικα, κανένα Λόττο ή κουρείο, ένα-δυο σουπερμάρκετ και, στην τελική, οτιδήποτε είναι ιδιόκτητο και άπτεται της άμεσης βιοτικής μέριμνας. Κρεμασμένα σαν αρπαχτικά στο πέρασμά μου τα διώροφα και τα τριώροφα του κάθε πικραμένου που από τα χρόνια της Χούντας πίστεψε ότι το μέλλον έγκειται στα ντουβάρια και τώρα τραβάει τα μαλλιά της κεφαλής του που δεν έχει να πληρώσει τα χαράτσια που αναλογούν στην περιουσία του. Αλίμονο, όμως, περιουσία χωρίς ουσία...

Πλατεία Συντάγματος και Πλατεία Μοναστηρακίου εν μέσω του εορταστικού Δωδεκαημέρου. Πατείς με, πατώ σε. Ο χαμός. Τέτοια μπουλούκια είχα να αντικρύσω από την εποχή των μεγάλων διαδηλώσεων της δεκαετίας του '80 και του '90, τότε που όλοι το έπαιζαν εξεγερμένοι με γεμάτες τις τσέπες. Μη φανταστείτε τίποτα κρασιάδες, όχι. Διπλός γύρος στο

χέρι, καπουτσινάκι και φρέντο, κανένα ποτουδάκι και μπόλικο τσιγάρο. Έτσι για να ξορκίσουμε την παλιοζωή. Ο κόσμος ό,τι περισσεύουμε έχει – και πολλά λαμόγια έχουν ακόμα αρκετό λίπος καταθέσεων– τα τρώει και τα πίνει... και έχει ο Θεός... Αλλά στο μεταξύ ας χαθούμε στην εικονική πραγματικότητα της διαρκούς επικοινωνίας των κινητών και του διαδικτύου. Σε τελική ανάλυση, ο εχθρός, το σύστημα, που μας κατάντησε άσφακτους και άπνοους, δεν παλεύεται. Παλεύεται;

Βρισκόμουν υποτίθεται στην καρδιά της Ελλάδας και δεν μπορούσα να σχετιστώ με κάτι το ελληνικό. Κανείς δεν ενδιαφέρεται ούτε προβληματίζεται για το Ελληνικό, αφού ούτε με το καθημερινό δεν καταπιάνεται πια. Η Ελλάδα μου φάνταζε νεκρή, χαμένη. Βέβαια, εγώ είμαι ο πρώτος που λέω ότι το Ελληνικό έχει χαθεί, αλλά είναι διαφορετικό πράγμα να συνειδητοποιείς την απουσία του και να υποκλίνεσαι στο φως που απορρέει από αυτήν και εντελώς διαφορετικό να μην έχεις απολύτως καμία σχέση μαζί του και να ζεις στο σκοτάδι που εκπέμπει η αυτο-ακύρωσή σου. Τις μέρες τούτες στην Αθήνα κατάλαβα πόσο τραγικά ποιητική είναι η παραμονή μου στην Αυστραλία, όπου συνεχίζουμε να θέτουμε, τουλάχιστον, το ερώτημα περί του Ελληνικού και να αναμετριόμαστε μαζί του. Παρόλα αυτά, στο κλεινόν άστρ με έσωσε αίφνης... ένα νεκροταφείο...

Πρωινή επίσκεψη στον Κεραμεικό. Προσκύνημα στους τάφους των προγόνων. Γνωρίζετε ότι τα νεκροταφεία είναι οι πιο ζωντανοί χώροι, αφού δεν παύουν ποτέ να δέχονται καινούργιους επισκέπτες, μόνιμους και προσωρινούς... Ο Κεραμεικός, όμως, είναι άλλης τάξεως νεκροταφείο. Εκκωφαντικά σιωπηλό, ασφυκτικά άδειο, σαγηνευτικά αποτρόπαιο. Τα παιδιά μου έτρεχαν και έπαιζαν στους φυσικούς διαδρόμους του χώρου, έκοβαν λουλούδια και ελίτσες, σχεδόν ηδονούσαν πάνω από το ρυάκι που κάποτε ήτανε Ηριδανός. Εδώ η ψυχή μου αναπαύτηκε, γιατί ενώ η εντύπωση της νέκρας ήταν ίδια με κείνη της πόλεως εν γένει, η συχνότητά της ήταν σαφώς διαφορετική: στο τέλος τα καλύπτει όλα ο θάνατος, αλλά γι' αυτό ακριβώς ας σταθούμε απέναντί του όπως σε φίλο, μνημειώνοντας τις εξαιρετικές στιγμές της ζωής. Αλλά πρέπει να έχουμε ζωή, πρέπει να έχουμε πιάσει τη ζωή από τα μαλλιά διεκδικώντας το περισσόν της ζωής...

Και να σου το αναπότρεπτο φάσμα των εκλογών. Γι' άλλη μια φορά μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης. Από τη μια, μία σοβαρή και υπεύθυνη Κυβέρνηση που ανάμεσα στα πολλά σοβαρά που επιχειρηματολογεί είναι ότι θα διατηρήσει τις ιερές εικόνες στους χώρους του Δημοσίου και ότι το γήπεδο –της οικονομίας, δηλαδή– το φτιάχνουμε εμείς (εδώ μπορείτε και να γελάσετε). Από την άλλη, μία άπειρη και ανεύθυνη Αντιπολίτευση που ανάμεσα στα πολλά ανεύθυνα που διακηρύσσει είναι ότι την επόμενη των εκλογών γεννιέται και πάλι η ελπίδα και ότι οι τραπεζίτες, μεγαλοεπιχειρηματίες και επενδυτές δεν θα πρέπει να ανησυχούν (εδώ μπορείτε και να κλάψετε). Βέβαια, κάτι πρέπει να ψηφίσεις και αναρωτιέσαι. Το πράγμα, όμως, δεν θέλει και πολλή σκέψη. Ψηφίζεις εκείνους που δεν έχουν λερώσει ακόμα τα χέρια τους με την προδοσία της πατρίδας. Είναι το τελευταίο σου χαρτί στην παρτίδα που έχει στηθεί εδώ και χρόνια και πρέπει να το ρίξεις στο τραπέζι. Ξέρεις ότι δεν είναι άσος, αλλά ένα άθλιο τεσσάρι και θα χάσεις. Μα είσαι χαμένος. Δες με γενναιοψυχία και εν πλήρη συνειδήσει το «γαία πυρί μιχθήτω» και όπου βγάλε. Εκεί που πρέπει να βγάλε το όλο σκηνικό είναι στο σημείο που θα ονόμαζα «ιστορία ώρα μηδέν»... μήπως μετά ξυπνήσουμε και διεκδικήσουμε εκ νέου την κλεμμένη μας ζωή...

Κλείνω λέγοντας ότι είχα την καλή τύχη να συναντήσω τον καλό μου φίλο, σύντροφο και δάσκαλο, τον Σάββα Μιχαήλ, Γενικό Γραμματέα του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος, τον σημαντικότερο κατά την άποψή μου Εβραίο διανοούμενο των καιρών που διανύουμε. Τον άκουσα να μιλάει επ' αφορμή των ζοφερών στιγμών της παρισινής τρομοκρατίας, με λόγο γεμάτο αντιφάσεις όπως η ίδια η ζωή, με λέξεις που πυροβολούσαν κατευθείαν στην καρδιά, με λογική που πρόδιδε τη ματαιώση αλλά αίσθημα που διατυμπάνιζε το ασυμβίβαστο. Όποιος θέλει να ζήσει, ας επαναστατήσει εδώ και τώρα, για να κερδίσει τη ζωή του· ειδάλως, ας πεθάνει εδώ και τώρα. Κάπως έτσι θα συνόψιζα την ομιλία του. Και θα πρόσθετα: η κρίση μπορεί να έφτασε στο τέλος, αλλά μπορούμε να την αναστήσουμε δημιουργικά και ποιητικά, να την κάνουμε τη δική μας κρίση, μια κρίση εις τέλος, διαρκή –για να παραφράσω τον Τρότσκι– γιατί μόνο έτσι μπορούμε να παλέψουμε τον εχθρό αποπλίζοντάς τον με τα ίδια του τα όπλα...

PANARCADIAN CLUB

55 King Str. Ashbury τηλ. 9798 3154 Κιν. 0452 411 011

Για κρατήσεις τηλεφωνήστε στον Τάσο 0452 411 011

ΣΤΟ ΛΕΝΒΟΥΡΙ
CLUB

Το Panarcadian μετ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΙΚΟ πρόγραμμα

Επίσης προσεγγίζουμε
την... από
αναφορικό και μπουφέ
για κηδείες και μνημόσυνα **\$20**

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ ΣΑΒΒΑΤΟ ΒΡΑΔΥ.

Μαζί με Βάσω και Νίκο στο τραγούδι
μπουζούκι Γιώργος, αρμόνιο Γιαννάκης
Ελάτε να θυμηθούμε τα παλιά!

Οι τιμές μας
είναι ασυναγώνιστες.
Τηλεφωνήστε μας
για να το διαπιστώσετε.